

[Indenrigsministeren.]

telse. Det må imidlertid tages i betragtning, at der ved arbejdsløsheds indtræden sker en ændring af skatteyderens økonomi i forhold til det grundlag, på hvilket skatten er lignet. Hvis en skatteyder hovedsageligt er beskattet af en arbejdsindtægt, men på det tidspunkt, skatten skal betales, er arbejdsløs, ville det være ganske urimeligt at tilbageholde denne skat af arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Dette har heller aldrig været folketingets eller indenrigsministeriets mening. Maksimalgrænserne på 25 pct. for forsørgere og 40 pct. for andre skatteydere tager sigte på normale forhold, men netop når det drejer sig om arbejdsløshedsunderstøttelse og lignende ydelser, gælder som nævnt tillige den specielle begrænsning, at særlige omstændigheder ikke efter kommunalbestyrelsens skøn skal tale imod tilbageholdelse. Når denne begrænsning i adgangen til tilbageholdelse bl. a. i arbejdsløshedsunderstøttelsen er indsat i loven, må det forstås på den måde, at da arbejdsløshedsunderstøttelsen kun er tilstrækkelig til et beskedent underhold, er der ikke ved loven givet en almindelig adgang til tilbageholdelse i arbejdsløshedsunderstøttelse. Kommunalbestyrelsen må i det enkelte tilfælde — f. eks. ved ansøgninger om henstand — konkret afgøre, om det vil være rigtigt at foretage tilbageholdelse, hvilket det vil kunne være, hvis skatteyderen har formue eller hans hustru har gode indtægter. Drejer det sig derimod om en familie med børn, der kun har understøttelsen af leve af, bør der naturligvis ikke ske tilbageholdelse. I øvrigt skal skatte-restancer naturligvis først og fremmest søges inddrevet, medens skatteyderen er i arbejde.

Der foreligger ikke hidtil for indenrigsministeriet — hverken i konkrete sager eller på anden måde — oplysninger om, at kommunerne i noget tilfælde er faret hårdt frem. Der henvises i de henvendelser, vi har haft i indenrigsministeriet om spørgsmålet, alene til den principielle side af sagen, hvilket også tyder på, at kommunerne har taget de nødvendige hensyn i de konkrete sager.

Efter min opfattelse er der ikke ved loven givet nogen generel adgang for kommunalbestyrelserne til tilbageholdelse i arbejdsløshedsunderstøttelsen til dækning af skatte-restancer, og jeg har kun grund til at antage,

at kommunerne også vil administrere loven i overensstemmelse med, hvad der har været hensigten, således at tilbageholdelse i arbejdsløshedsunderstøttelse bliver undtagelsen og ikke reglen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 5, foregående forhandling i tidenden sp. 133).

Forhandlingen genoptoges.

A. C. Normann: I overensstemmelse med den tradition, der har dannet sig her i tinget, indledtes åbningstalen med en omtale af Danmarks udenrigspolitiske stilling, og jeg forstår, at dens afsnit herom, hvad der også var at vente, er blevet modtaget med overvejende tilslutning i tinget.

Talen åbner desværre ikke for lysere horisonter end dem, vi skuede imod for et år siden, men nøjes nærmest med at fastslå, at summen af håb og skuffelser i hele verdensbilledet i denne periode har været en uforandret størrelse. Men i udviklingens hastige skiften fra dag til dag mellem lyst og mørkt ligger jo årsagen til, at der ingen tryghedsfølelse eksisterer i vor tid, uanset at vi har levet i en tilstand af spænding så længe, at man skulle tro, den måtte have medført tilvænnning. For en måned siden fik krigen ved Formosastrædet og parternes hastige opløb med stadig stærkere våben på begge sider menneskene til at holde vejret i spænding, og senere fik et nyt håb os til at ånde friere igen. For få måneder siden kom spændingen fra Iraq og Libanon, og atter få måneder længere tilbage var det fra Suez.

En af de ting, vi bør og kan gøre, er at modvirke tilvænningsprocessen, den sløvende følelse af, at der intet er at gøre, og af, at det afhænger af stærkere kræfter end dem, de små lande råder over, om vi en dag skal opleve en fremtid med rolige og afspændte sind, eller om det skal gå sådan, at der ingen fremtid bliver. Jo oftere vi solidariserer os med andre lande i en aktiv